

148064

T.C.
YEDİTEPE UNIVERSITY
GRADUATE INSTITUTE OF SOCIAL SCIENCES

A PLAY: A MARRIAGE IN DEEP FREEZE

by

Ayşe Arzu SEVİMLİ

Supervisor

Prof. Dr. Cevat ÇAPAN

148064

Submitted to the Graduate Institute of Social Sciences
In partial fulfillment of the requirements for the degree of
Master of
English Language and Literature

ISTANBUL, 2004

TABLE OF CONTENTS

1. ÖZET
 2. ABSTRACT
 3. ONAY SAYFASI
 4. ÖZGEÇMİŞ
 5. TİYATRO OYUNU: DEEP-FREEZE'DEKİ EVLİLİK (66 Sayfa)
-

ÖZET

Günümüz toplumlarında teknoloji, insana sonsuz seçenekler ve kolaylıklar sunarken diğer yandan O'nun gittikçe yalnızlaşmasına çözüm getirememektedir. Teknolojinin sunduğu yöntemlerle iletişim kurmak hızla yaygınlaşırken, insanın kendi kendisiyle ve çevresiyle birebir ve maskesiz iletişim kurması gittikçe özlenir hale gelmiştir.

İçinde yaşadığımız toplumun en büyük sorununun 'farkındalık eksikliği'nden kaynaklanan, bireyin hem kendi kendisiyle hem de çevresiyle yaşadığı iletişimsizlik olduğunu düşünüyorum.

'Dipfrizdeki Evlilik' adlı tiyatro oyunumda ana tema; farkında olarak yaşamanın ve iletişimin önemi üzerine. Konusu ise klasik bir evlilik içindeki çatışmalar olarak açıklanabilir.

Oyunun üçüncü sahnesinde yaşanan bir aksaklıkla 31 yıllık evliliğin tarafları olan Alev ve Özkan derin uykularından uyanmaya başlarlar. Bu uyanış oyun boyunca, bir farkına varma sürecine doğru ilerler. Alev ve Özkan'la birlikte diğer oyun kişileri olan İpek, Cem ve Neslihan'ın duygu ve düşüncelerinde de az ya da çok değişiklikler meydana gelir.

Realist bir tavırla ele aldığım oyunda diyaloglar oldukça yoğun. Seyircinin ilgisini canlı tutmak ve sözleri görsellikle bütünleyerek anlamı kuvvetlendirmek amacıyla, sahne gerisine bir barkovizyon yerleştirildi. Seyirci burada zaman zaman tango yapan çifti izler.

Fon müziği olarak farklı yoğunluklarda tango melodileri seçildi.

Oyun 12 sahne, 2 perdeden oluşmaktadır.

ABSTRACT

Technology provides endless choice and convenience to human being living in today's societies but on the other hand, is unable to bring solution to their growing loneliness. While communicating by the methods that technology provides is fast becoming more popular and widely used, the inner communication of human being and his one-to-one and maskless communication with the society has become less available day by day and has made us to miss it already.

I think the greatest problem of the society we live in is the communication gap between the individual and himself or herself and the society which is created by 'lack of awareness'.

The main theme of the play titled 'Marriage in Deep-freeze' is based on the importance of living with awareness and communication. The play is about typical disputes in marriage.

With a trouble the couple had at the third episode of the play, the sides to this 31 years of marriage Alev and Özkan started to wake up from their deep marital sleep. This awakening continues during the play and progresses toward an awareness phase.

All the characters in the play get affected by the experience of Alev's and Ozkan's collapsing marriage. Together with Alev and Özkan, there also happens to be more or less changes in the thoughts of the other characters Ipek, Cem and Neslihan.

The dialogs of this play which I treated in a realistic manner, are rather intense. At the back ground of the stage, a Barco-Vision system was installed with the aim of retaining the interest of the audience and enriching the whole meaning by uniting words with vision. During the play, the audience periodically watch a couple dancing Tango on the Barco-Vision.

As background music, some Tango melodies with tunes in various intensities , were selected.

The play has twelve episodes and two parts.

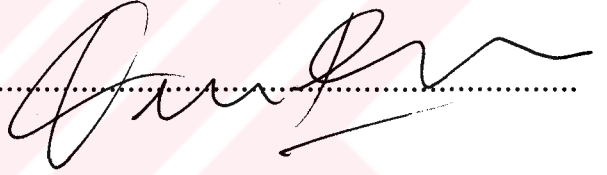
A PLAY: A MARRIAGE IN DEEP FREEZE

By

Ayşe Arzu SEVİMLİ

Approved by:

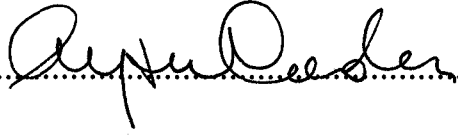
Supervisor Prof. Dr. Cevat ÇAPAN

Prof. Dr. Nedret Kuran BURÇOĞLU

Prof. Dr. Ayşın CANDAN

Date of Approval by the Administrative Council of the Institute/...../2004

ÖZGEÇMİŞ

Ayşe Arzu SEVİMLİ

Kişisel Bilgiler :

Doğum Tarihi : 12.10.1961
Doğum Yeri : Eskişehir
Medeni Durumu : Evli

Eğitim :

Lise 1972-1978 Özel Kadıköy Kız Koleji
Lisans 1978-1983 İstanbul Üniversitesi Edebiyat
Fakültesi Psikoloji Bölümü
Yüksek Lisans 2002-2004 Yeditepe Üniversitesi Edebiyat
Fakültesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü

Çalıştığı Kurumlar :

2003-Devam ediyor İstanbul Üniversitesi Teknik Bilimler M. Y. O. Radyo
Tv Yayıncılığı Program Metni Yazımı ve Senaryo Teknikleri

1988-Devam ediyor K Yapım Filmcilik ve Prodüksiyon Ltd. Şti.-Metin
Yazarlığı Prodüksiyon

1986-1987 Barajans-Metin Yazarlığı

1985-1986 Manajans / Thompson-Metin Yazarlığı

1978-1985 Demirer Otomotiv Sanayi ve Tic. A.Ş.- İthalat İhracat
Departmanı

Tiyatro Oyunu :

DİPFRIZDEKİ
EVLİLİK

YAZAN : Arzu Demirer Sevimli
2001

Oyun Kişileri

- 1- Alev** : 50 yaşlarında bir ev kadını 26 yaşında bekar bir oğlu, 30 yaşında evli, bir çocuklu kızı var. Bekarken faal ve tuttuğunu koparan bir kızken şimdi bütün yaşamı evi ve çocukları.
- 2- Özkan** : 50 - 55 yaşlarında işadamı. İşine düşkün. Ev ve iş yaşamını ayrı ayrı düşünüyor. Karısıyla evde huzurlu ama yıllar geçtikçe ortak noktalar azalmış, birbirlerini anlamakta zorlanıyorlar. Ortak hobileri yok.
- 3- Cem** : Evin oğlu. 26 yaşında, bekar. İş hayatının başında olmasına rağmen babası gibi iddialı. Anne babasıyla birlikte yaşıyor. Onların evlilik örneğini kendisi için doğru kabul ediyor. İpek'le nişanlı.
- 4- Neslihan** : 30 yaşında. Evli, 5 yaşında yuvaya giden bir kızı var. Avukat. Bir avukatlık bürosunda çalışıyor. Rahat, kafasına fazla bir şey takmayan biri. Hiçbir şeye yetişememekten şikayetçi.
- 5 -İpek** : Cem'in nişanlısı. Psikolog. Bir psikiatri merkezinde çalışıyor. Okuyan çevresiyle ilgili ve duyarlı bir genç kadın. Birkaç yıl içinde Cem'le evlenmeyi planlıyor.

I. SAHNE

Bir evin orta hallinin üstünde salonu. Duvarlarda zevkli tablolar, büfenin içinde parlayan kristal ve gümüşler göze çarpar. Alev, (orta yaşlı ama bakımlı bir kadın) telefonda konuşurken bir taraftan da iş yapar. (Toz alır veya bir objenin yerini değiştirir).

Alev - Ah canım. Çok teşekkür ederim. Hatırlaman ne güzel. Çok incessin. Hayır kızım, henüz bir harekette bulunmadı.

Kapı çalar. Alev elinde telefonla kapıyı açar. Gelen çiçekçidir.

Alev - Hatırlamış, hatırlamış.

Çiçekçinin elindeki çiçeği alırken

Alev - Neslihan, şimdi çiçekçi çok güzel çiçekler getirdi. Kartta (okumaya çalışır) sev- gi -li - me yazıyor. Yok, isim yazmıyor, evlilik yıldönümümüzle ilgili bir söz de yok. Ama olsun; hatırlayıp da çiçek gönderdi ya.. yeter bana. Ben bunları vazoya koyayım. Öptüm canım, sonra görüşürüz.

Bir şarkı tutturur, çiçekleri özenle vazoya yerleştirir. Evlilik fotoğraflarına, sonra çocukların resimlerine bakar. Salonda bir köşeden bir köşeye gider, az önce gelen çiçeğin önünde durular üstündeki kartı alır, sahnedən çıkar. Sahne hafifçe kararır, arkadaki barkovizyonda genç bir çift tango yaparlar. Neşeli, evliliğin ilk zamanlarını simgeleyen hareketli bir parça seçilmiştir.

Dans sürer. Zamanın geçtiği, günün en az 1 - 2 saat ilerlediği duygusunu alırız. Alev koltuğa oturur ve telefonu tuşlar, bir süre bekler, kapatır.

Yarı karanlık arka sahnede dans sürerken Alev bir süre sessizce oturur. "Zaman akmaktadır."

Telefon çalar. Alev'in telefonu açmasıyla müzik susar, dans biter, sahne aydınlanır. Sahnenin bir köşesindeki spot ışık altında Alev'in kızı Neslihan'ı elinde telefon ile görürüz. İşyerinden aramaktadır.

Neslihan - Anne, merhaba. Ne oldu, babam aradı mı ?

Alev - (Safça..) Arayacak mıydı ki ?

Neslihan - Anneciğim, hani sabah çiçek göndermişti ya, onunla ilgili olarak arayıp da yıldönümünüzü kutladı mı diye merak ettim.

Alev - Hayır, aramadı (Neslihan)

Neslihan - İstersen sen ara, çiçek için teşekkür et.

Alev - Aradım canım, ama şirketten toplantıda olduğunu söylediler. Cebi de kapalıydı.

Neslihan - Bence babam kesin bu akşam için sana bir sürpriz hazırlıyor. Yoksa öyle üstünde " Sevgilime " yazan esrarengiz bir çiçek göndermezdi. Yok canım, hiç babamın tarzı değil bu.

Alev - Emin misin ? Ben de bu akşam için İpek'i de çağırır, hep beraber güzel bir yemek yeriz diye düşünmüştüm.

Neslihan - Sakın anneciğim ! Sen bu akşam için kimseyi çağırma, hiçbir program yapma. Şık şık giyin ve babamın sürprizini bekle. Kesinlikle bu adamın kafasında bir şeyler var, yoksa böyle gizemli davranmazdı. Bir haber alırsan beni mutlaka ara. Hadi işe dönüyorum canım, öptüm.

Sahne kararır.

II. SAHNE

Akşam sofrası. Cem ve Özkan özenle hazırlanmış sofrada oturur, ortadaki mezelerden kendilerine servis yaparlar. Masada mum yanmakta, gündüz gönderilen çiçek göze çarpan uygun bir yerde durmaktadır.

Cem " Ne iş " der gibi babaya göz kırpar.

Özkan - (Fısıltıyla) Evlilik yıldönümümüzü unuttum oğlum. Bu çiçek hayatımı kurtardı. Annen onu benim gönderdiğimi sanıyor.

Cem - Kim gönderdi diye merak etmiyor musun ?

Özkan - Sırayla. Onu sonra merak edeceğim. Bu geceyi hayırlısıyla atlatalım da.

Cem - (Hinzırca) Kartın üstünde " sevgilime " yazıyor. Ya annemin bir sevgilisi varsa !

Özkan - Amma yaptın.

Baba oğul gülüşürler.

Alev elinde servis tabağıyla masaya dönerken

Alev - Biraz beklediniz ama değdi. (Oturur) Ne gülüşüyordunuz öyle ?

Özkan şarap dolu kadehi karısına uzatır.

Özkan - Boşver canım; oğlunun gevezelikleri işte. Kadehimi 30 yıllık evliliğimizde..

Alev - (Atılarak düzeltir).. 31 yıllık..

Özkan - .. 31 yıllık evliliğimizde beni ve çocuklarını hep mutlu etmiş, bizleri herşeyin üstünde tutmuş kutsal ve sevgili karımın şerefine kaldırıyorum.

Alev - (Duygulanmış, kadehini kaldırır) Nice mutlu yıldönümlerine.

Cem - Annemle babamın şerefine.

Üçü kadehlerini tokuştururlar. Hep bir ağızdan

- Şerefe

Tam o sırada telefon çalar. Sahnenin bir köşesine düşen spot ışıkta Alev'in kızı Neslihan'ı görürüz.

Neslihan - Anneciğim, nasılsınız ?

Alev - Sağol canım, iyiyiz.. " evdeyiz " .

Neslihan - " Evde misiniz ? "

Neslihan kem km ederek konuşmasını sürdürür.

Neslihan - Anne.. diyecektim ki.. eğer bu akşam için bir programınız yoksa, yani eğer gerçekten yoksa.. Varsa, hiç önemli değil, ben gitmem Hakan gider..

Alev - Neslihan bilmece gibi konuşuyorsun. Hakan nereye gider ?

Neslihan - Gidilmesi gereken önemli bir davet varmış. Hakan'ın kariyerini etkileyecek üst düzey kişiler de gelecekmiş. Sağolsun, bana son anda haber veriyor.

Alev - Madem bu kadar önemli, hiç son anda söylenir mi?

Neslihan - "Bir hafta önce söyledim, sen unuttun" diye iddia ediyor. Bu yüzden az önce tartıştik zaten. Anneciğim, eğer bir programınız yoksa ağrı'yı size bırakabilir miyiz diyecektim.

Alev zkan'a dönerek

Alev - Bu gece için bir programımız var mı ?

zkan tereddüt eder. " Neden " der gibi bakar.

Alev - Neslihan kızı bize bırakıp bırakamayacaklarını soruyor.

Telefon konuşmasının başından beri perdeye yansıyan görüntülerde Adam ve Kadın tuvalet ve smokin giymiş olarak tango yaparlar.

Alev Özkan'ın yanıtını anlar ve konuşmasını beklemeden

Alev - Tabii kızım, Çağrı'yı bırakabilirsiniz.

Neslihan - Çok teşekkür ederim. Neyse ki saçım düzgün de bu saatten sonra bir de onu düşünmeyeceğim.

Alev tam telefonu kapatacakken,

Alev - Haa Neslihan, sabah buradan yuvaya gitsin; gece gece uyandırıp sokağa çıkarmayın çocuğu.

Neslihan - Tamam anneciğim, giysilerini de koyarım. Evlilik yıldönümünüzü tekrar kutluyorum, babamı öperim.

Alev telefonu kapatırken perdedeki tango dansı da kesintiye uğrar gibi biter.

Sahne kararır.

III. SAHNE

Alev ile Özkan'ın evi. Sabah vakti. Telefon çalar. Alev elinde mug'ıyla sahneye girip telefonu açar.

Alev - Buyrun.

Çiçekçi Dış Ses - İyi günler hanımefendi. Ben sürpriz çiçekçilikten arıyorum. Bizim çırak yanlışlıkla başka müşterinin çiçeğini dün sabah size bırakmış. (Alev kahvesinden aldığı yudumu yutmakta zorlanır ve mug'ı bir sehpaye bırakır) Benim de az önce haberim oldu. Müşteri kızgınlıkla arayınca.. evlilik yıldönümleriymiş de..

Alev elindeki ahizeyi aşağı indirir; dış ses de uzaklaşır. Ahizeyi tekrar kulağına yakınlaştırdığında dış ses de yaklaşır.

Çiçekçi Dış Ses - ... bu yüzden acaba çırağı gönderip çiçekleri alabilir miyim ?

Alev kulaklarına inanamaz gibi durular sonra sakin olmaya çalışarak ama kızgın bir sesle,

Alev - Aldırın, aldırın tabi. Ama çiçekleriniz bayatmış demek ki.. soldular bile !

Telefonu kapatır, öylece kalakalır. Dış ses olarak Alev'in sesini duyarız. O da konuşmasına uygun mimikler yapar.

Alev Dış Ses - Ne bu beklenti ? Nedir bir çiçeğe bu kadar sevinmek, almayınca üzölmek.. bu yaşta ! Ev kadınlığı ve annelik kariyerinin ödölünü mü bekliyordun yoksa ? Öyle ya, patronun seni çağırıp överek, " Aferin size, iyi iş çıkardınız. İşte size bir maaş ikramiye ve on beş gün de izin " demeyeceğine göre...

Oturur. Kahvesinden bir yudum alır.

Senin patronun kim peki ? Kocan, çocukların mı ? Evet ama en büyük patron bu ev değil mi ? Yıllarca her durumda düzenli ve temiz tutmaya çalıştığın, çatısı altında yaşayanların huzurlu olmalarına, türlü ihtiyaçlarının karşılanmasına uğraştığın bu ev !

Ayağa kalkar, bir şey keşfetmiş gibi kendi sesiyle sürdürür.

Alev - Sevgili evim, aslında bu çiçekler bana kocamdan değil, senden gelmeliydi. Hatta her temiz köşenden üzerime konfetiler yağdırmalıydın. Seni hep böyle temiz, güzel ve bakımlı tuttuğum için 31 yıllık hizmetimin bir ödölü olarak bu evlilik yıldönümümde en büyük ödöl, bana en büyük patrone; senden gelmeliydi !

Alev kendi sesiyle sürdürür.

Alev - Ama hayır.. büyük ödöl sürpriz çiçekçilikten geldi. Üstelik ödünç olarak !

Vazoyu alır, sahneden çıkar, geri döndüğünde vazo boştur. Boş vazoyu hırsla

sehpaya koyar. Telefonu çevirir.

Alev - Alo Neslihan, dinle sana " sürpriz " haberlerim var.

Sahnenin bir köşesindeki spot ışıkta Neslihan belirir. Elindeki dosyayı okumaktadır.

Neslihan - Söyle anne..

Alev - Kızım, dün sabahki çiçekleri bana baban göndermemiş.

Neslihan - (Dalgın) Kim göndermiş peki ?

Alev - Sürpriz Çiçekçilik !

Neslihan - Ne yani, çiçekçi, evlilik yıldönümünüz için sürpriz bir çiçek mi göndermiş. Yıldönümünüz olduğunu nereden bilmiş peki ?

Alev - (İsyankar) Hayır Neslihan, dinlemiyor musun beni ? !

Neslihan - Dinliyorum da anne, işin içinde çok fazla " sürpriz " var.

Alev - (Tane tane hırsla konuşur) Sürpriz çiçekçilik adındaki çiçekçi başka bir adamın sevgilisine ısmarladığı çiçeği bir " sürpriz " (yanlışlık) yaparak bana göndermiş.

Neslihan - (Başını dosyadan nihayet kaldırarak) Yani o çiçeği babam göndermemiş !

Alev - Hayır, baban göndermemiş !

Sessizlik olur.

Alev - Düşünebiliyor musun Neslihan, adam benden özür dileyceği yerde bir de utanmadan çiçeklerini geri istedi.

Neslihan - Anne, sen çiçekçiyi boşver şimdi. Asıl önemli olan...

Alev - (Sinirli ve ağlamaklı)
Asıl neyin önemli olduğunu biliyorum. (Dudaklarını ısırır)
Haydi seni tutmayayım kızım, sen işinin başına dön.

Neslihan - Anne dur, ne olur kapatma ! Babama bir şey söyleyecek misin ?

Alev duraklar, kendini toplamaya çalışarak

Alev - Ne söyleyebilirim... Sürpriz Çiçekçilik' in yanlış çiçeğiyle 31 yıllık karısına " sürpriz " yapmaya çalışan adama ne söylenebilir ?

Alev telefonu eliyle kapatarak sessizce hıçkırır.

Neslihan - Anneciğim, bana kalırsa sen yine de şimdilik babama bir şey belli etme olur mu ? Akşam biraz erken çıkmaya çalışırım oturur, konuşuruz.

Sessizlik.

Neslihan - Ama babam seni sever anne.

(Bu sırada bir kedi miyavlaması duyulur)

Neslihan'ın üstüne düşen spot söner. Sahnede Alev tek başınadır. Seyirciye dönük yüzünde mutsuzluk ve öfke okunur. Hıçkırır.

Sahne kararır.

IV. SAHNE

O akşamüstü Neslihan ve İpek Alev'in evinde buluşurlar. Üç kadın Alev'in oturma odasında çay içmektedirler.

Sessizliği İpek bozar.

İpek - Neslihan bana herşeyi anlattı.

Alev - Geçen yıllarda sadece unutturdu, şimdi işi ilerletip yalan da söylüyor; başkasının çiçeğini sahipleniyor. Gelecek yıl ne yapacak acaba ?

Neslihan - Çıkmayan candan umut kesilmez. (Der ve yalnız kendisi güler.)

Alev - (Neslihan'ı hiç duymamış gibi devam eder)
Şimdi hatırlıyorum; çiçekler için teşekkür ettiğimde yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçti. Bu akşam için bir programımız var mı diye sorduğumda önce kem küm edip, sonra da çok yorgunum, evimizde seninle başbaşa oluruz diye düşünmüştüm dedi.

İpek - Belki de siz çiçekler için teşekkür ettiğinizde hâlâ evlilik yıldönümünüz olduğunu hatırlamamıştı. Sadece akıllılık edip zaman kazanarak durumu kurtarmaya çalışıyordu.

Alev - Olabilir... belki de ! Çünkü hemen sonra çalışma odasına geçti. Orada biraz kaldıktan sonra yanıma geldi ve nihayet beni öpüp, " nice mutlu yıllara canım " dedi.

Neslihan - Tabi. Ajandasına bakıp evlilik tarihini hatırladıktan sonra.

İpek - Bence de öyle.

İpek' in de Neslihan'ı onaylamasıyla Alev, kocasının masumiyetiyle ilgili son umudunu da kaybetmiş olarak bakar.

Neslihan - Ammann, hepsi aynı ! Bu erkeklere değmez.

İpek - Kadınlara değer mi peki ?

İpek' in bu sözü üzerine Alev ve Neslihan merak ve hayretle İpek' in yüzüne bakarlar. İpek, şimşekleri üstüne çektiğinin bilincinde açıklama yapmak gereğini duyar.

İpek - Hayır ben, Özkan amcanın bu kandırmacasını haklı görmüyorum. Kesinlikle. Ama anlamaya çalışıyorum.

Neslihan - Anlaşılacak ne var ki. Tamamen ihmal işte. Vurdumduymazlık.

İpek - Tamam ama neden ? Neden insan kendisini de ilgilendiren böyle önemli bir günü hatırlamaz ? Bir matem günü olsa hadi beyin hatırlamak istemedi diyelim. Ama böyle bir kutlama günü niçin hatırlanmaz ?

Alev - (Hırsıyla) Kızım nedir senin merak ettiğin, nereye varmak istiyorsun ? Artık onun beni sevmediğini mi söylemeye çalışıyorsun ?

İpek - Hayır, rica ederim. Bunu söylemek benim haddim değil. Ayrıca bir yere varmaya çalışmıyorum. Tam tersine son noktadan çok, buraya gelinceye kadar olan süreci merak ediyorum. Evlenmek üzere olan biri olarak nişanlımın babasının neden böyle davrandığını anlamaya çalışıyorum.

Neslihan - Annem hiç değişmedi ki. Değişen babam; evlilik yıldönümlerini, doğum günlerini unutan o. Annem hâlâ bu konularda çok hassas.

Bunu söylerken Neslihan sevgiyle annesine bakar, elini tutup sıkar.

İpek - Annen sana göre değişmemiş olabilir. Önemli olan babana göre nasıl olduğu ? Evlendikleri zamanki herşeyini paylaştığı kadın mı ? Ya da annen için baban öyle mi hâlâ ? Yaşam üzerine sohbet edebildiği o sevgili erkek mi ? Yoksa konuşmaları artık sadece çocuklar ve ev üzerine mi ?

İpek anneye dönerek,

İpek - Biliyor musunuz , belki sizin tarihler üzerindeki hassasiyetinizle Özkan amcanın unutkanlığının nedeni aynıdır.

İpek nedeni biliyor gibidir ama anneyi inciteceğini düşünüp susar. Daha sonra benzer bir konuşmayı evde Cem' e yapacaktır.

Alev - Bilmece gibi konuşuyorsun. Ayrıca senin gibi evlilik üzerine deneyimsiz bir kız bizim 31 yıllık evliliğimizi nasıl değerlendirebilir ? Ben de oturmuş saf saf dinliyorum.

Neslihan - Annem haklı İpek. O kadar kendinden emin bir edayla konuşuyorsun ki seni duyan da hastalığın teşhisini şıp diye koymuş bir doktor zanneder.

İpek - Kötü bir aile ortamında büyüdüm ben.. İnsanı evlilikten nefret ettirecek kadar kötü. Yıllarca evlenmekten korktum. Belki de bu yüzden psikolog olmak istedim; bu korkuyu yenmek için. Ayrıca biliyorsunuz, bizim kliniğe hergün pekçok insan geliyor. Bir bölümü evliliklerinde farkettileri aksamaları, problemleri paylaşmak istiyorlar. Böyle bir noktada eşlerin birlikte gelmelerini istiyorum. Çünkü ancak problemi ikisi de farkettilerinde çözüm süreci başlıyabiliyor.

Bu arada Neslihan çayları tazeler. Alev, İpek' in son sözlerinden sonra yatışmış, kaderine adeta razı olmuş gibidir. Koltuğa sığınmış bir vaziyette dalgın ve sessiz İpek' i dinler.

İpek ayağa kalkar. Zaman zaman turlayarak konuşmasını sürdürür.

İpek - (Elleriyle göstererek) Sanıyorum insanlar evlendiklerinde içiçe dönmeye başlayan iki ayrı çark gibiler: Dişlileri birbirinin içine geçmiş, kaynaşmış olarak. Neden ? Çünkü başında öyle veya böyle anlaşıklarını düşünüyorlar. Konuşuyorlar, konuşuyorlar.

İpek oturur, çayından bir yudum alır.

İpek - Çiftler ilişkinin başında durmadan konuşuyorlar. Öyle ki gittikleri restaurantlarda konuşmaktan yemeklerini bile yemeği unutuyorlar: Ne güzel... Size hiç unutmadığım bir olayı anlatmak istiyorum. Bir gün kliniğe bir çift gelmişti, adam karısının sürekli konuştuğundan yakınıyordu. Karısına söz verdiğimde beni şaşırtan ve hiç unutmadığım şu yanıtı aldım: " Psikolog hanım, ben kocamın yerine de konuşuyorum, yoksa biz çoktan boşanırdık." Ben de dönüp adama dedim ki, " Ne şanslısınız ki karınız konuşuyor. Ya karınız da sizin gibi sussaydı Demek ki o hâlâ vazgeçmemiş, sizden umudunu kesmemiş. Ama insanlar yorulurlar; onun sabrını fazla denemeyin. Eğer karınızı seviyorsanız artık siz de konuşmaya başlamalısınız." Adam öyle, sessizce bakmıştı bana. Sonra 4 - 5 kez geldiler. Her seferinde daha iyi gördüm onları. Gülümsüyorlardı.

Alev - Neslihan, bir üşüme geldi bana. Odamdan hırkamı getirir misin lütfen ?

Neslihan hırkayı almak üzere sahneden çıkar. İpek Alev' in yanına gelip elini omuzuna koyar. Neslihanın geri gelmesini beklerler, kısa bir sessizlik olur.

Neslihan döner, elindeki hırkayı İpek' le beraber Alev' in omuzlarına

yerleştirirler. İpek ayakta, konuşmasını kaldığı yerden sürdürür.

İpek - Nerede kalmıştık... Evet, ilişkinin başında çiftleri içiçe dönmeye başlayan iki ayrı çarka benzetmiştim. Sonradan, iletişimleri azaldıkça çarkların dişlileri birbirinden kurtulmaya başlıyor. Aynen böyle (eliyle göstererek). Zaman geçiyor; bir - iki diş derken, önce kopuşu pek farketmiyorlar . Sonra yavaş yavaş bütün dişler birbirinden kurtulunca iyice kopuyorlar ve ayrı ayrı dönmeye yani ayrı ayrı yaşamaya başlıyorlar. Görünürde herşey yolunda gidiyor, evlilik sürüyor, çocuklar büyüyor ama o iki insan artık hayatlarını yalnız yaşıyorlar. Zaman zaman çiftlerden biri aradaki bu boşluğu farkedip diğerinin hayatına katılmaya veya onu kendi hayatına ortak etmeye çabalasa da aradaki boşluklar ve (ortak) yaşanmamışlıklar buna engel oluyor. Artık o noktada hem kadın hem de erkek şöyle düşünmeye başlıyorlar: O zaten anlamaz ki, o benim ne yaşadığımı, neler çektiğimi bilmez ki !

Zil çalar. Alev derin bir uykudan uyanmış gibi gidip kapıyı açar. Gelen kocasıdır. Özkan karısının yanağından öpmek için uzanır. Alev geri çekilir. Onunla birlikte salonun ortasına kadar gelir. Kızlar ayağa kalkarlar.

Neslihan - Hoş geldin baba.

İpek - Hoş geldiniz

Özkan - Hoş bulduk

Neslihan - Baba çay içer misin ?

Özkan - Sağol ben bir viski alacağım.

Bu arada Alev, kocası kızlarla konuştuğu sırada sessizce salondan çıkmıştır.

Özkan bey viskisini alıp gelip kızların yanına oturur.

Özkan - Eee anlatın bakalım, nasılsınız ?

İpek - Her zamanki gibi problem çözmekle uğraşıyoruz. Her insan yeni bir problemle geliyor. Ama artık hiçbirini şaşırtmıyor beni. Hepsi insana ait çünkü. Bazen gün sonunda klinikteki diğer psikolog arkadaşlarla oturup konuştuğumuzda aslında bütün sorunların kaynağının aynı olduğunu görüyoruz.

Özkan - (İlgiyle) Neymiş sorunların kaynağı ?

İpek - İletişimsizlik ! Bu da sevgi ve ilgi eksikliğini doğuruyor.

Kısa bir sessizlik olur.

Özkan - (Neslihan' a dönerek) Sen neler yapıyorsun ?

Neslihan - Büroda işler hep aynı. Bazı dönemler daha yoğun, bazen daha durgun. Alıştım artık. İşimi de seviyorum. Mahkemeye çıkıp müvekkilinin adına konuşmayı sahneye çıkmaya benzetiyorum. İnsanı motive ediyor. Kanımda dolaşan adrenalin beni zinde tutuyor. Alışamadığım, bana zor gelen; şu köprü trafiği. Her gün her gün hiç çekilmiyor . Bu akşam dönerken, hani öyle bir oldu; bir an öyle bunaldım ki, içimden bir ses çek arabayı kenara;

in, köprüyü yürüyerek geç dedi. Köprüde intihar olayları çok görülmüştü de, fittırıp köprüyü yürüyerek geçmeye kalkışan görülmemişti. Şöhret olurdu vallahi !

Özkan bey ve İpek gülerler. Sonra İpek Neslihan' a bakar ve

İpek - Biz de kalkalım artık.

Neslihan - Evet. (Toparlanır)

Özkan - Sen kal Neslihan

Neslihan - Çağrı yuvadan gelmek üzere baba. Gideyim de kapıda kalmasın çocuk.

Kalkarken Neslihan' a

Özkan - Annen nasıl oldu ?

Neslihan - (Sesini alçaltarak) Eh işte, konuşuyorduk.. Telefonda söylediğim gibi lütfen gönlünü al baba.

Özkan bey kızları kapıya kadar geçirir. O salona dönerken biz görmediğimiz sokak kapısı bölümünden Alev' in ve kızların vedalaşma sözlerini duyarız. Özkan bey salonda viskisini tazeler, oturur, kravatını gevşetir. (Bu arada Özkan kızları yolcu edip salona yöneldiği andan itibaren barkovizyonda tango yapan çift görünür.) Başını koltuğun arkasına yaslayıp gözlerini yumar. 1 - 2 dakika sonra Alev içeri girer, kocasını başını dayamış görünce durular, elindeki bardağı görür, gidip o da kendisine viski koyar. Kocasının yanına gelir.

Alev - Hayrola, canın sıkkın gibi.

Özkan - (Başını kaldırır) İlk kez elinde viski bardağı görüyorum.

Alev - Değişik bir lezzet.. Belki bu yaşımdan sonra viskiyi severim.

Sessizlik. Barkovizyondaki dans sürer.

Alev - Serinle konuşmak istediğim bir konu var.

Özkan - Dur, önce sen beni dinle. Söze nasıl başlayacağımı da bilmiyorum ya... Sana karşı mahcubum.

Alev kocasının çaprazına oturur. Barkovizyonda tango dansı sürmektedir.

Özkan - Benim için ne kadar önemli olduğunu bilmem söylememe gerek var mı ?

Alev Dış Ses - (Alevin kafa sesi gibidir) Var, var, var.

Özkan bu kafa sesini duymaz, konuşmasını sürdürür.

Özkan - Seni ne kadar sevdiğimi bilirsin...

Alev Dış Ses - Ne kadar.. ne kadar...

Alev - Hayır bilmiyorum. Birbirimizi sevdiğimizi söylemeyeli o kadar çok zaman oldu ki !

Özkan bey karısının yanına gelip oturur. Ellerini tutar.

Özkan - Canım, yıllardır ikimiz de görevlerimizi aksatmadan yürütüyoruz. Bu bence en güzel seni seviyorum deme şekli. Sence de öyle değil mi ?

Alev - Bana göre değil. Görevlerimizi aksatmadan sürdürüyor olmamız sadece bizim ne kadar sorumluluk sahibi insanlar olduğumuzu gösterir, birbirimizi ne kadar sevdiğimizi değil. Bazı insanlar sevmeye sevmeye tamamen sorumluluk bilinciyle işlerini yapmıyorlar mı ?

Özkan - Biliyorum, evlilik yıldönümümüzü unuttum diye bana kızgınsın. Fakat o kadar yoğun bir gün geçirmiştik ki, gün sonunda adımları bile hatırlamayacak hale gelmiştim. Eve gelince uyandım; baktım bir hazırlık var, eyvah dedim kendi kendime sen bir şey atladın oğlum. Bir de bana teşekkür edince o çiçeği sahiplenmekten başka çıkar yol bulamadım. Hatta gönderene şükrettim bile. Bunu sırf seni kırmamak, üzmemek için yaptım. Ama korkarım daha çok üzdüm. Özür dilerim.

Alev Dış Ses - Haydi bakalım sıra sende. Dök içinde ne varsa rahatla.

Alev - Aslında beni en çok şu konuşmanla üzdün. " Kızgınsın" diyerek, " kırılmaman için yaptım " diyerek. Beni kandırılması gereken akli ermez küçük bir çocuk yerine koyarak. Sen gerçekte benim neye kırılacağımı bile unutmuşsun. Allahım, aramızdaki yakınlık ne kadar da zayıflamış. Şimdi gençler buna iletişim eksikliği diyorlar.

Oysa yeterince yakın olsaydık birbirimize, böyle bir aldatmacaya gerek duymayacaktın. Eğer yıllar içinde beni kaybetmemiş olsaydın, benim içtenliğe ne kadar önem verdiğimi hatırlayıp bana sığınabilecektin. Samimice o günkü işlerden söz edecek, evlilik yıldönümümüzü bile unutturacak kadar yoğun bir gün geçirdiğin için sızlanabilecektin.

Alev Dış Ses - Aferin, meğer sen neymişsin! İpek'in de hakkını yememek lazım; konferansları çok işe yaramış.

Alev - Benim için en büyük teselli; o günü unutmanın senin için de hayıflanacak bir durum olduğunu ifade etmedi. Dürüstçe. Oysa sen evlilik yıldönümü gününün ikimizin günü olduğunu atlayıp, sadece bana aitmiş gibi, üstelik ben de mızımız çocuklar gibi bu günün her ahval ve şeriate kutlanmasını beklermişim diye düşündün. Bu görev bilinciyle başkasının çiçeğini bile sahiplenmekten çekinmedin. Sevgi bunun neresinde?

Özkan - (Şaşkındır) Ben mutlu olduğumu düşünmüştüm... Öyle kendi halinde evinle ve çocuklarıyla meşguldün ki. Hatta zaman zaman ben olmasam da bu evliliğin kusursuz yürüyeceğini düşünmüştümdür. (Acı acı gülümser)

Alev Dış Ses - Tanrım birbirimizden ne kadar uzaklaşmışız !

Özkan

- Memnuniyetsizliğini hiç belli etmedin ki. Çocuklarıyla ve evinle ilgilenirken sanki dünyanın en önemli işini yapıyormuş gibi mutlu görünüyordun. İkimizin özel hayatı senin için hep çocuklardan sonra geldi. Evliliğin ilk yıllarında bunu kabul edemesem, karşı çıksam da sonradan kabullenmek zorunda kaldım. Çünkü senin ancak böyle mutlu olabileceğine inandım ve mutluluğunu bozmak istemedim. Olan Alev ve Özkan'a olmuştu. O okuyan, birlikte tiyatroya, sinemaya giden, beğendikleri bir filmi sabaha kadar bağış çağrış tartışan çift gitmiş, başbaşa kaldıklarında çocuklar dışında konuşacak konu bulmakta zorlanan bir çift gelmişti. Evlilik, resmen seninle aramıza girmişti. Senin evliliği böyle yorumladığını, evlilik içinde ancak böyle davranarak mutlu olabileceğini düşündüm ve saygı duydum buna. Seni kendi haline bıraktım.

Alev

- Keşke bırakmasaydın... Ben de beni böyle bir ev kadını ve anne olarak görmek istediğini düşünüp aslında olmadığım gibi davranarak seni mutlu etmeye çalıştım yıllarca. Ne büyük bir yanlış. Keşke beni kendi halime bırakmasaydın. Keşke evlendiğim kız nerede, ben o Alev'i istiyorum diye diretseseydin. O zaman sadece eşin ve çocuklarının annesi olmaz, sevgilin de olabilirdim eskisi gibi. Ama sen bütün o kabullenen davranışlarıyla benim evlilik içindeki tavrımı onayladın. İstemediğin gibi davrandığım halde, halinden çok hoşnutmuşsun gibi gözüktün. Ben de seni mutlu etmek adına bu oyunu sürdürdüm.

Özkan - Senin evliliği, ancak bu şekilde yaşayarak mutlu olabileceğini sanıyordum. Mutluluğunu bozmak istemedim çünkü seni seviyordum...

Küçük bir sessizlikten sonra

Özkan - Üzgünüm.

Alev Dış Ses - Ne olacak şimdi... Bir "pardonla" bütün bu kayıpları, eksik yaşanan yılları telafi edebilecek miyiz ? Herşeyden önce kendimizi affedebilecek miyiz ?

Alev - Viski hoşuma gitti. Lütfen tazeler misin ? Tek buzlu.

Alev bardağı Özkan'a uzattığında (Özkan bardağa uzandığı anda) sahne kararır.

Not: Özkan'la Alev'in konuşmalarının sonuna kadar barkovizyondaki tango sürer.

V. SAHNE

İpek'in evi. Rahat bir ikili kanepesi, bir tekli koltuk, belki bir abajur, kitaplık, Tv ve orta sehпасı. Modern ve rahat bir atmosfer.

Cem ve İpek Tv seyrediyorlar. İpek kahvesini yudumlar, Cem'e bakar. Cem televizyona dalmıştır. İpek kahve fincanını sertçe sehpaaya koyar, Cem'in elindeki Tv komutasını alır, Tv'yi kapatır. Cem daha ne oluyor derken İpek ateşli bir öpücükle onun sözünü keser. Cem İpek'i kollarından tutarak kendinden ayırır, şaşırmıştır. Tekrar ateşli bir biçimde öpüşürler.

Cem - Canım, niyetini niye açıkça söylemiyorsun. Haydi yatağımıza gidelim.

İpek - Niye "yatağımıza" gidiyoruz. Seni öptüm diye mi ?

Cem'in kahvesini eline verir.

İpek - Kahveni iç de kanın bir yerlerinden beynine yürüsün.

Cem anlamaz gözlerle bakarken

İpek - Cem seni öptüm çünkü seninle yakın olmak istedim. Televizyon seyretmek yerine seninle sohbet etmek, günümü paylaşmak, yakınlığını hissetmek istedim.

Cem İpek'e sarılır, kendine çeker veya bacağını sıkıca tutar sallar.

Cem - (Lakayt bir tavır içinde) Hissediyorsun ya işte.

İpek sinirle ayağa fırlar.

İpek - Cem beni deli ediyorsun.

Cem - Ne söyledim ki şimdi. Beni yanında hissetmek istediğini söyledin.

Ayağa kalkar, kollarını açar. Biraz dalga geçer gibi

Cem - Yanındayım işte, hisset beni.

İpek Cem'i iter ve sahneden çıkar. Cem koltuğa oturur ve hiçbir şey olmamış gibi tv izlemeye başlar. Fakat yüzü ciddileşmiştir. Elindeki kumandayla zapping yapmaya başlar. Derken İpek geceliği ve çıplak ayaklarıyla tekrar sahneye girer.

İpek - Televizyonu (bangır bangır) bu kadar çok açmasaydın uyuyacaktım ama bakıyorum söylediklerim sende ancak bir reklam filmi süresince kalmış. Bugüne kadar bazı konuları detaylı konuşmamıştık seninle; beni anladığımı düşünüyordum, ama şimdi sen söylediklerimi anlayınca, onlar üstünde düşününceye kadar konuşmak istiyorum, yatmayacağım !

Bu kez Cem kendisi televizyonu kapatır. Daha ciddi görünmektedir. Cem'in bu ciddi tavrı İpek'i biraz yatıştırır, koltuğa oturur.

İpek - Bak Cem, biz nişanlıyız değil mi, yakında evleneceğiz ? O zaman biraz daha dikkatli olmamız lazım. Birbirimizin isteklerine biraz daha duyarlı olmalıyız. Karşılıklı beklenti ve isteklerimizi anlatmalıyız, paylaşmalıyız. En iyisi, evlilik kurumundan beklentimizi yeniden sorgulamak !

Cem - (Bozulmuştur) Tabi, sorgulaya sorgulaya Adem'le Havva'nın yasak elmayı yiyişlerine kadar dönelim istersen.

İpek - (Cem'in bozulduğunu farkeder) Cem, canım, ben ciddiğim. Ben evliliği hiçbir zaman sadece bir ev, bir koca ve çocuklar olarak hayal etmedim.

Cem - Hayallerini yıkmak gibi olmasın ama evlilik bu saydıklarından oluşmuştur.

İpek - Evet ama burada onların tanımları çok önemli. Örneğin kocanın ... Zaten karı - koca tamlamasından hoşlanmam ben. Kadın - Erkek daha anlamlı. Birbirlerini tamamlayan kadın ve erkek, birbirleri için bir kadın ve bir erkek... Evlilik kurumu için bir karı ve bir koca değil.

Cem - Sevgili kadınım biraz daha açık konuşur musun ? Ha bütün bunları akşamları benim de bulaşık yıkamam için söylüyorsan, biliyorsun bulaşık makinası diye harika bir icat var. Benden yemeklere salatanın dışında bir katkı bekliyorsan, yok yapamam, annem öğretmedi.

Cem bunları söylerken pis pis güler.

İpek - Cem !

Cem - (Sevgiyle) Ama bak, özel günlerimiz için çok güzel sofralar hazırlayabilirim sana .

Cem bunu söylerken İpek'in omuzlarından tutar, yavaş yavaş ovuşturur.

İpek - Annemle babamın şiddetli geçimsizlik yüzünden boşandıklarını söylemiştim sana ama boşanma aşamasına gelinceye kadar yaşadıkları ve bana yaşattıkları dramı anlatmamıştım. Babam içerdi Cem, hem de çok. İçince de annemi döverdi. Küçük gövdele aralarına girmeye, annemi korumaya çalışınca ben de nasibimi alırdım tabi. Bütün çocukluğum huzursuz bir ailede annem ve kendim için korku duyarak geçti. Boşandıklarında rahat bir nefes aldım. Sonra seninle tanıştım... Davranışların huzur ve güven vericiydi. Annemle babam yumuşak, sakin insanlardı. Aranızda huzurlu ve mutluydum. Ta ki bugüne kadar.

Cem ellerini İpek'in omuzlarından çeker.

Cem - Bugün ne değişti peki ?

İpek - Bugüne kadar annemle babamın uyumlu ve örnek alınacak bir evlilikleri olduğunu düşünüyordum. Ama artık öyle olmadığını görüyorum ve evliliğimizin annemle babamın evliliklerine benzemesini istemiyorum.

Cem - Ne varmış annemle babamın evliliklerinde ?

Bunu söylerken gidip bir sigara yakar.

İpek - Ortada sadece " evlilik " var. Güzel ve bakımlı bir ev, iyi yetiştirilmiş çocuklar, uzun evlilik yılları ve bunlardan sorumlu kariyla koca var. Peki, gençliklerinde içlerinde hayaller, umutlar taşıyan, heyecanları olan o kadın ve o erkek neredeler ?

Cem gelip İpek'in yanına oturur, sigarasını söndürür. Gergindir.

Cem - Şu ağızdaki baklayı çıkarsan artık.

İpek - Akşamüstü Neslihan'la birlikte annene gittik. Kadıncağız çok üzgün. O çiçeği babanın göndermediğini öğrenmiş.

Cem - Kim ispiyonlamış ?

İpek - Çiçekçi, " bir karışıklık oldu, özür dilerim " diye aramış. Üstelik bir de çiçeğini geri istemiş salak !

Cem - Vay gerzek herif !

İpek - Cem, konumuz çiçekçi değil şimdi. Boşver onu. Annen kendini kötü hissediyor. Babanın evlilik yıldönümlerini hatırlamasını beklerken bir de kandırılmak çok canını sıkılmış. Tabi bir de...

İpek ayağa kalkıp ilerler, sırtı Cem'e dönüktür.

Cem - Bir de ne ?

İpek - Bir de yılların birikimi var. Yıllardır her evlilik yıldönümünü babandan çok annen hatırlamış, annen sahiplenmiş. Bunun da bir yorgunluğu, bıkkınlığı var. Sanıyorum son kandırılma olayı üstüne tüy dikti. (Cem'e dönerek) Biraz konuştuk. Özkan amcayla aralarındaki iletişimsizliğin farkına varmasını sağlamaya çalıştım. Tabi onu kırmadan.

Cem - Ne diyorsun sen ! Annemle babam arasında iletişimsizlik mi var ? Onlar, benim tanıdığım dünyanın en iyi anlaşan çiftidir.

İpek - Neden böyle düşünüyorsun ?

Cem - Bir kez bile kavga ettiklerini görmedim. Çok uyumludurlar.

İpek - Keşke bu kadar uyumlu gözükmeseler, arada sırada kavga da etselerdi. Ya da başka türlü söylersek, sorunları görmezden gelmek yerine farketseler ve karşısındakine farketterselerdi.

Cem - İyi evliliğin reçetesinin kavga etmek olduğunu ilk kez duyuyorum.

İpek - Kavga etmek demeyelim de tartışmak diyelim. Bu da bir iletişim biçimi. İnsan sadece konuşurken değil ki, tartışırken de duygularını iletip, karşısındakinin beklentilerini öğrenebilir. Cem, evlilikler kanlı canlı varlıklardır. Nefes alırlar. Eşlerle birlikte yaşarlar ya da ölürler. Kadın ve erkek evlilikteki en önemli unsurlar bence. (Çocuklardan da önemli) Evlilik bu insanların duygularının, düşünce ve hayallerinin gelişmesine değişmesine olanak tanımalı, yoksa baştaki duyguların dondurulup saklanacağı bir deep – freeze olmamalı.

İpek'in yukarıdaki konuşması sırasında Cem'in yüzüne tokat yemişçesine sarsıldığını görürüz.

Cem - Tamam, diyelim ki senin dediğin gibi: Kadınla erkek evlilik sürecinde değişiyor, gelişiyorlar. Peki sonra birbirlerini tanımaz hale gelirlerse ne olacak ?

İpek - İşte işin püf noktası burada. Çiftler kendilerinde olan değişikliklerden birbirlerini haberdar etmeli, paylaşmalı. Gelişirken sürekli iletişim içinde olmalı. Biliyor muydun, bu değişiklikleri paylaşmak monotonluğu önlediği gibi yaşamı ummayacağı kadar eğlenceli ve zevkli bir

hale de getiriyor. Sorunlarını paylaştığım çiftlerde örneklerini çok gördüm. Annenle babansa birbirlerinden habersiz bir şekilde değiştiler. Üstelik de, karşısındakinin hoşuna gitmeyeceğini düşünerek (kendilerinde olan) bu değişiklikleri birbirlerine yansıtamadan..

Cem - Yıllardır bir oyun oynadılar... (Yüksek sesle düşünür ya da kendi kendine konuşur gibidir.)

İpek - Evet. Miş gibi yaptılar. İçten olamadılar. İşte o yüzden baban evlilik yıldönümlerini unuttu ve yine o yüzden annen de bu kadar çok önemsemi. Bu iletişimsizlik yüzünden ! İletişimsizlik yüzünden en güzel kutlamalar bile anlamlarını yitirip birer görev haline geldi.

Bir sessizlik olur.

Cem - Yine de annemle babamın evliliklerinin kötü bir evlilik olduğunu kabul etmiyorum.

İpek - Kötü değil sevgilim, yanlış. Kadın ve erkeğin kendilerini ve hayallerini gerçekleştirmesine izin vermeyen, hüzün dolu bir evlilik.

Sessizlik olur. Cem ve İpek buldukları pozisyonları değiştirirler. Cem sigara yakar. Gerginliği iyice artmıştır. İpek Cem'in yanına gelir, şevkatle sarılır.

İpek - Cem, hayallerim yıkılsın istemiyorum. Evliliğim içinde de o hayalleri gerçekleştirebilmek için uğraşmak istiyorum.

Cem - (Oldukça sinirli. İpek'in kollarından kurtulur) Kim yıkacak senin hayallerini, ben mi yoksa ?

İpek - Hayır sen değil. Eğer kalıplarını başkalarından alıp olduğu gibi uygularsak evlilik kurumunun kendisi ! Hem, benim hayallerim yıkılırsa seninkiler de yıkılır. Hayallerimizi yıkmak için değil, gerçekleştirmek için evlenelim Cem.

Cem - (Sinirli) Azılı bir evlilik düşmanıya nişanlanmışım da haberim yokmuş meğer. (Sigarasını sertçe söndürür)

İpek - (Kırgın ve kızgın) Bu ne demek şimdi ?

Cem - (Ceketini alırken...) Annemin evine gidiyorum demek. Bir karıyla kocanın yaşadığı klasik evlilik yuvasına.

İpek - Evlilik düşmanı değilim. Seninle evlenmeyi istiyorum...

Cem çıkmıştır. İpek yüzünü kapıdan sahneye döndürerek

İpek - ...ama daha çok seninle yaşamı paylaşmayı istiyorum.

Sahne kararır.

PERDE

VI. SAHNE

Sabah. Alev ve Cem salonda kahvaltı etmekte.

Cem - Anne senin reçellerine bayılıyorum. Hele şu vişne reçelin yok mu... Çocukken sen reçel kaynatığında evi mis gibi bir koku doldururdu. O koku benim için huzurun simgesi oldu. Bugün bana, huzurun kokusu var mıdır, varsa nedir diye sorsalar; " kaynatılan reçel kokusu" dur derim.

Alev - İpek'e de öğretirim, o da yapar ilerde.

Cem - Hiç sanmam.

Alev - Neden böyle söylüyorsun oğlum. Senin ev reçellerini bu kadar sevdiğini bilse mutlaka yapar. Zaten elim ayağım tuttuğu sürece ben yapar getiririm size. Hani benden sonra diyorum.

Cem - Anneciğim şimdiki kızlar çok farklı. İpek'i evde oturup da reçel yaparken hiç düşünemiyorum.

Alev Cem'e sert sert bakarak

Alev - Beni de psikolog olarak düşünemiyorsun ama değil mi ? Nişanlının sevdiği ve başarılı olduğu bir mesleği var. Çok zamanını alıyor. Ne yapalım herşeyin bir bedeli oluyor.

Cem - İşte ben de onu diyorum ya anne. Şimdiki kızların genellikle severek yaptıkları bir meslekleri var. Bu demektir ki bizim çocuklarımız hep hazır reçel yiyecekler.

Alev - Niye hazır reçel yiyorlarmış ? Ben de sana öğretirim reçel yapmayı.
Bu sefer benden sonra sen " huzur " kokutursun evi baştan başa.

Cem - Yapabilir miyim dersin ?

Alev - Tabi yaparsın oğlum. Şirket yönetmekten daha zor değil. Yeter ki iste. Yalnız reçel yapmanın da zorlukları var.

Cem - Eminim ! Kıvamı tutturmak zor değil mi ? Ne çok sulu, ne çok katı olmalı. Sen böyle söyledin.

Alev - Kıvamı tutturaktan daha zor olan bir şey var: Reçel yaparken yalnızsındır. Reçelin kokusuyla, tadıyla, kıvamıyla başbaşa. Oysa bir şirketi yönetirken çevrende insanlar olur. Onlardan fikir alır, fikir verirsin; seni destekler veya eleştirirler. Kendini tartman kolaylaşır. Ama reçel yaparak hayata tutunmak zordur.

Cem - Anneciğim..bilmiyordum.. böylesine yalnızlık duyduğunu bilmiyordum.

Alev - Üzülme. O biraz önce söylediğin; reçel kokusunun anılarında huzur kaynağı olduğu sözü var ya, benim için çok önemli. Demek ki boşuna kaynatmamışım o reçelleri. Reçellerimle oğlumun hayalinde güzel bir yer edinmişim.

Cem - (Annesine sarılır) Sen herşeyinle benim hayallerimin en güzel yerindesin.

Tam bu sırada kapı çalınır. Gelen çiçekçidir. Alev elinde çiçekle salona girer, bir yandan da çiçeğin üzerindeki kartı okumaktadır.

Alev - Bak Cem, ne yazıyor: " Sevgilim, doğum günün kutlu olsun." Ama bugün benim doğum günüm değil ki !

Cem merakla annesinin yanına gelir. Alev kartı Cem'e uzatır.

Alev - Bu babanın kartı değil mi ?

Cem kartı alır, inanmaz gözlerle evirip çevirip bakar. " Keşke babamın kartı olmasaydı ama maalesef onun " diyen bir ifadeyle..

Cem - Evet, babamın kartı, üstündeki de babamın yazısı.

Alev - Bugün benim doğum günüm değil ki. Baban neden böyle bir kart gönderiyor, ne yapmak istiyor ?

Cem kart elinde, suskundur. Alev sofrayı toplarken kendi kendine konuşur.

Alev - Hiç anlayamıyorum.

Tekrar salona döndüğünde;

Alev - Aklıma bir tek şey geliyor: Baban evlilik yıldönümümüzü unuttuğuna çok üzüldü. Unuturum korkusuyla doğum günümü yirmi gün öncesinden kutlamaya kalktı.

Cem spontan bir kahkaha atar. Birlikte gülerler.

Alev - Ne yapalım biliyor musun, en iyisi çiçekçiyi arayıp soralım.

Cem - Babam, tarihleri karıştırmak gibi bir hata yaptıysa onlar bunu nereden bilsin (anneciğim). Ne söylendiyse kartın üstüne onu yazıyorlar.

Alev - (Merakla ve muzur bir edayla) Dur bakalım şimdi anlarız.

Alev çiçekçiyi arar.

Alev - Alo, Sürpriz Çiçekçilik mi ?

Çiçekçi Dış Ses - Evet buyrun

Alev - Biraz önce çırağınız bir çiçek getirdi. Kartın üzerinde " doğum gününü kutlarım " diye yazıyor. Fakat bugün benim doğum günüm değil. Bir yanlışlık olmasın.

Çiçekçi Dış Ses - Bu sabah bir doğumgünü çiçeği gönderildi. O da Özkan bey tarafından Yeşim Tanır hanıma. Pardon, sizin adınız neydi ?

Alev, çiçekçinin sorusunu otomatiğe bağlanmış olarak yanıtlar, yıkılmıştır.

Alev - Alev Dağıstan

Alev telefonu kapatır. Cem, işlerin tahminlerinin ötesinde kötü geliştiğini anlamış, annesinin yanına gelmiştir.

Alev konuşamaz, adeta şok geçirmektedir.

Cem - Anneciğim çiçekçi ne söyledi ?

Alev oturduğu yerden buz gibi bir ses tonuyla yanıtlar.

Alev - Babanın bir sevgilisi var.

Cem de şok olmuştur. Annesinin yanına oturur. Ne diyeceğini bilemez. Alev kendini toparlayıp ayağa kalkar.

Alev - Bu iş burada bitti Cem, bu iş burada bitti.

Alev sahneden çıkar. O çıkarken barkovizyonda tango başlar. Hüzünlü, acılı, kırıklıklarla dolu bir danstır bu. Kısa bir süre sonra Cem de aklı başına gelmiş gibi annesinin peşinden sahneden koşar adımlarla çıkar.

Cem - Anne !

Şimdi sahne boştur. Seyirci sadece Cem ve annesinin sesini duymakta ve barkovizyondaki hüzün dolu dansı izlemektedir.

Cem - (Feryat eder gibi) Anne ne yapıyorsun !

Alev - Toplanıyorum, artık bu evde kalmamalıyım. Kalamam.

Cem - O aptal çiçekçinin sözleriyle nasıl böyle bir sonuca varırsın ?

Alev - Çiçekçi aptal ama ben değilim, oğlum.

Cem - Anneciğim, lütfen yapma. Burası senin de evin.

Alev - (Çok kesin bir tonla) Şu anda burasını evim gibi hissetmiyorum.
Bana o kadar uzak ve yabancı geliyor ki... Gitmeliyim anla beni.

Cem - (Annesini üzüntüyle izlerken usulca sorar) Anne.. peki nereye
gideceksin ?

Alev - Bir süre İpek'in evine. Sonra düşüneneğim. O haklıydı. Evlilik o
kadar tozu dumana katmış ki içinde karı koca kendimizi göremez
olmuşuz... Üzülme oğlum, bir ara gelip sana reçel yapmayı
öğreteceğim.

Kapı sesi duyulur. Alev çıkar. Barkovizyondaki dans sona erer. Cem omuzları
çökük salonun kapısında belirir, üzgündür.

Cem - (Kendi kendine söylenir) Güle güle anne.

Birden üzüntüsünün yerini hırs ve kızgınlık alır.

Cem - Allahım, allahım neler oluyor !

Rehberi alır, sinirle karıştırıp telefon numarası arar. Çiçekçiye telefon eder.

Cem - Alo çiçekçi !

-

Cem - Kim olduğum önemli değil. Burası Özkan Dağıstan'ın evi. Bana
hemen neler olduğunu anlat.

-

Cem - Özkan bey aynı anda iki çiçek siparişi mi verdi ? Emin misin ?

-

Cem - Peki bu Yeşim Tanır'ın adresi neresiymiş ?

-

Cem - Özkan beyin şirketi mi ?

-

Cem - Öyleyse bu durumda ona da anneme gelmesi gereken evlilik yıldönümünü kutlayan çiçek gitti.. Böyle bir hatayı nasıl yaparsınız!

-

Cem - Yeni çırak kartları mı karıştırmış. Bu kadar basit ha ? Öyle mi ? Bak şimdi; birden, Sibiry'a'da oturan halama bir çiçek göndermek geldi içimden. Sen o yeni çırağı acilen Sibiry'a'ya gönder. Yanlış iyi anlat da Alaska'daki amcama gitmesin. Hemen yola çıksın. Eğer oralarda görürsem dükkandaki bütün çiçekleri yedireceğim ona.

-

Cem - Yahu siz bu aileyi sabote etmeye mi uğraşıyorsunuz ? Patronunuz kim sizin ?

-

Cem - Ha, demek patronunuz yok; siz tek başınıza bize savaş açtınız.

-

Cem - Al o özürünü de... Nasıl sakin olurum be ! Nasıl bir mutsuzluğa neden olduğunuzu biliyor musun ? Gayet sakin ve pişkince açıkladığın hatanız yüzünden annem evi terketti.

-

Cem - Hayır, siz insanların mutluluğu için değil, bal gibi mutsuzluğu için çalışıyorsunuz.

-

Cem - Bana ikidir " sakin olun " deme. Biraz daha sakin olursam seni öldürmem gerekir. Çünkü o zaman düşünürüm. Düşününce de böyle beceriksiz ve duyarsız insanların bu dünyada yaşamaması gerektiğine karar veririm. Senin için hiç iyi olmaz.

-

Cem - Çok haklısın; bu biraz da Özkan beyin hatası. Onunla daha sonra görüşeceğim. Önce seninle hesabımızı görelim: (Sesine esrarlı bir hava vererek) Artık çok dikkatli olmalısın çiçekçi. Dükkanına gelen herhangi bir saksı çiçeğinin toprağında polisler uyuşturucuya rastlayabilirler.

-

Cem - Polisi polise mi şikayet edeceksin ? Hiç tavsiye etmem. Sen topraklara dikkat et, uyuşturucuyla yakalanma. İşte sana tavsiyem.

Cem telefonu kapatır.

Cem - Allah kahretsin !

Oturur, başını ellerinin arasına alır, kendi kendine söylenir.

Sahne Kararır.

VII. SAHNE

Aynı günün akşamı, İpek'in evi. Ortalık biraz dağılmış. Alev sabahlığı üzerinde, ayaklarını uzatmış tv seyretmekte, çerez atıştırmaktadır. Sehpanın üstünde iki boş çerez kabıyla iki boş kadeh durur. İpek, elinde açılmış bir şişe şarap ve yeni çerez paketleriyle salona girer.

İpek - Takviye geldi işte.

İpek elindeki çerezleri kaplara bölüştürür, kadehlere şarap doldurur. İki kadın da çakırkeyiftir.

İpek - Sağlığınıza.

Alev - Hepimizin sağlığına. Hepimizin...

Alev birden tek eliyle yüzünü kapatıp ağlamaya başlar.

İpek - Aşkolsun. Hani içimizi dökmüş, ağlamalarımızı bitirmiştik. Şimdi ne oldu ?

Alev - Evimi terkettim, müstakbel gelinimin evine sığındım. Üstelik de rolleri değişti. O anne, ben çocuk olduk. Saatlerdir ağlayıp duruyorum, başını ağrıtıyorum.

İpek - Sizin annelik rolünüz konusunda bu kadar kıskanç olduğunuzu bilmezdim ! Çok iyi bir anne olduğunuzu biliyorum, ama ne olur birazcık izin verseniz de kısa bir süre için ben de annelik rolü oynasam, azıcık kendimi tatmin etsem ?

Alev gözyaşları içinde İpek'e " kocaman " gülümser. İki kadın sessizce içkilerini yudumlarlar.

Alev - İpek'cim saatlerdir bir sürü şey konuşuyoruz. Bir tanesi... az önce ne demiştin sen... Ben Özkan' ı yüceltip kocam olarak bir yere oturtmuşum, o da karısı olarak beni kafasında bir yere koymuş, böyle değil miydi ?

İpek - Evet. Birbirinizi birer evlilik partneri konumuna indirmediğinizi söylemiştim. Eksikliğini duyduğunuz sevginin böyle bir ortamda içtenlikle varolmadığını. Sorunun ikinizden değil, durumdan kaynaklandığını.

Alev - Bu yüzden Özkan'la uzun süredir sevgili olmadığımızı...

İpek - Siz bu eksikliği sevgi seremonilerinde ararken, Özkan amca da bir başka kadınla gidermek istedi.

Alev - (Ağlamaklı) Anlıyorum.

İpek - Aslında ikiniz de uzun süredir nedenini bilmeden acı çekiyordunuz.

Alev - Ama o acı çekerken eğleniyordu da !

İpek gülümser sahnedan çıkar. Alev çerez atıştırmayı sürdürür, şarap içer. İpek kucığında Alev'in yastığı, çarşafı, battaniyesiyle geri döner.

Alev - Hiç elin kadını acı çekmek için bir erkekle birlikte olur mu ? Tabi ki eğleniyorlardır.

İpek - Boşverin siz elin kadını. (Kadehini Alev'in elinden alır) Biz kendimize bakalım. Şimdi rahatça uyuyun. Yarın güzel bir gün olacak.

Alev - Güzel bir gün mü... Büyüklere anlatılan masallar biraz daha makul olmalı, değil mi ?

İpek - Masal anlatmıyorum ki. Yarının güzel bir gün olacağına bütün kalbimle inanıyorum.

Alev - Şu anda bu kadar mutsuz ve kırgınken yarın nasıl olur da farklı olurum, günüm nasıl güzel olabilir ? Neden ?

İpek Alev'in yatağını yapmayı bitirmiştir. Alev'in önünde yere çömelir, ellerinden tutar, gözlerinin içine bakar.

İpek - Anne, anneciğim yarın güzel bir gün olacak. Çünkü bugün mutsuzluğumuzun nedenlerini farketmeye başladık. Öze yöneldik. Gerçeğe doğru bir yolculuğa çıktık.

Alev gözyaşları içinde ilk kez umutludur. Duygulanmıştır. İpek'in ellerini bırakır, yatağına girer.

Alev - Yani sen şimdi diyorsun ki; ben uyurken iyilik perileri gelip sabaha kadar kötü bir günü iyi bir güne döndürmek için uğraşıp duracaklar. Ve yarın pırıl pırıl bir güne uyanacağız ?

İpek - Evet aynen öyle diyorum.

Alev - Eh görelim bakalım.

İpek Alev'i yanaklarından öper.

İpek - İyi geceler anne.

Alev - İyi geceler kızım. Akıllı iyilik perim benim.

İpek salondan çıkarken ışığı söndürür. Sahne kararır.

VIII SAHNE

İpek'in evi. Cem, İpek, Neslihan ve Alev biraradalar. Alev'in üstünde yine sabahlık var. Hep birlikte kahkahalarla gülmekteler.

Neslihan - Cem, allahaşkına, bir daha söyle. Ne dedin ? (Kahkahalar)

Cem - Bana, " seni polise şikayet edeceğim " dedi. " Polisi polise mi şikayet edeceksin, hiç tavsiye etmem" deyince, tıs; birden sesi kesildi.

Kahkahalar...

İpek - O anda yüzünü görmek isterdim doğrusu.

Neslihan - Amma korkmuştur zavallı.

Cem - Zavallı mı, o mu ? İnsanlar yaptıkları işleri biraz daha ciddiye almalı; detaylarını, inceliklerini bilmeli. O salak, çiçekçi olmayıp da pilot olsaydı ve bir dikkatsizlik yüzünden onlarca insanı öldürseydi o zaman da acıyacak mıydın ?

Neslihan - Ben acımıyorum ki, dalga geçiyorum.

Cem - Öyleyse acıma sözcükleri kullanma dalga geçerken. Lütfen !
" Amma korkmuştur o hain " de.. veya " sorumsuz herifin korkudan dili ne güzel tutulmuştur " falan gibi şeyler söyle.

Neslihan - (Gülerek) Aman Ceem.

İpek - Duyduğuma göre adam kafayı yemiş. Yan apartmanın kapıcısı anlattı: Dükkana her gelen çiçeğin toprağını boşaltıyor, eşeleyip karıştırıyor, sonra yeniden saksılara dolduruyormuş.

Neslihan - Uyuşturucu var mı diye kontrol ediyor işte.

Hep birlikte gülerler.

Alev - Oğlum çok korkutmuşsun zavallıyı, pardon sorumsuz adamı.

Cem - Korksun anne. Yaptığı gaflar yüzünden seni az mı üzdü.

Alev - Doğrusu, haklısın. Babanın bana değil de Yeşim Tanır'a doğum-günü çiçeği gönderdiğini öğrendiğim anda kalbimin durduğunu zannettim. Sanki yaşam akıp gidiyordu ama ben durmuş kalmıştım. Biliyor musunuz, aslında çiçekçinin bütün suçu kapalı bir kutunun kapağını açmış olmak.

Cem - Bu arada size iyi bir haber: Yeşim Tanır istifa etmiş.

Kısa bir sessizlik olur.

İpek - Kimse Özkan amcayla konuştu mu ?

Cem ve Neslihan birbirlerine bakarlar ve ikisi de söze önce diğerinin başlaması yönünde işaret ederler. Komik bir durum oluşur.

Cem - Annemin evi terkettiği günün akşamı babamla konuştum. Önce biraz tartıştık. Zaten çiçeklerin yanlış gönderildiğini biliyormuş, öğrenmiş. Yeşim Tanır, annemle evlilik yıldönümlerini kutlayan çiçeğin kendisine geldiğini söyleyince durumu anlamış.
... O akşam önce Yeşim Tanır'la ilişkisini reddedecek gibi oldu..

Alev - (Cem'in sözünü keserek) Herkesi aptal mı zannediyor bu adam ?

Neslihan - Sonra ?

Cem - Sonra... Artık saklamasının gereksiz olduğunu, bu durumun hepimizi mutsuz ettiğini söyledim. Fazla direnmedi. Biraz içtik ve konuştuk. Israrla, üstüne basa basa Yeşim Tanır'ın kendisi için vazgeçilmez biri olmadığını söyledi. Onun; yaşama at gözlüğüyle bakan, başarı için her yolu mübah sayan, kendini çok akıllı zannedip ama aslında olmayan, kültürsüz, hırslı kadınlardan biri olduğunu söyledi.

Neslihan - (Atılarak) Yaptığından dolayı pişman mıydı peki, üzgün müydü?

Cem - Sadece " içtendi ". Ve çok yalnız olduğunu hissettim. İçim acıdı.

Neslihan - Ama Cem, hani sen babama annemi üzdüğü için kızgındın ve beraberce ona göre bir konuşma hazırlamıştık. Yoksa sen o akşam sadece babamı mı dinledin ?

Alev - Neslihan, bırak da Cem anlatsın.

Cem - Hanımlar, bu özel bir şey ama durumu daha iyi anlayasınız diye söyleyeceğim; ben hayatım boyunca ilk kez geçen akşam babamın ağladığını gördüm. Önce gözyaşlarını saklamaya çalıştı; kafasını çevirdi, parmağıyla gözünün pınarını kaşıyormuş gibi yaptı ama sonra gözünden inen yaşlara aldirmeden hem içkisini yudumladı hem de anlattı.

Neslihan - Çok üzüldüm. Ben de şimdiye kadar babamın ağladığını hiç görmedim, görmek de istemem. Ama babam orada ağlarken, annem de burada ağlıyordu.

Cem - Evet, iki yalnız insan ayrı ayrı ağlıyorlardı.

Alev çok duygulanmıştır. Kendini tutamaz, sessizce ağlamaya başlar.

Alev - (Ağlamasına bir gerekçe bulmak ister gibi) ... hayır; anlatılanlar sanki başka birilerinin hayatı gibi geliyor. Özkan'la ikimiz böyle olmamalıydık.

Neslihan - Anneciğim hepsi geçecek..

İpek - Üzülmeysin, bundan sonra herşey farklı olacak.

Alev - Küçük, günlük işlerle uğraşmaktan asıl önemlileri göremiyoruz. En yakınımızdaki insanın yalnızlığını ve umutsuzluğunu göremek.. Söylesene İpek, böyle büyük bir hatayı nasıl yapıyoruz.

İpek - Evlendikten kısa bir süre sonra Özkan ve Alev'in yerine karım kocam'ı koymuşsunuz. Karılık ve kocalık kocaman kalıplardır, beklentileri bellidir. Karı ve koca evlilik birliğini sürdürmek için çabalar. İletişimi ve sevgiyi sürdürmek için değil. İletişim eksilince de eşler bir süre sonra içtenliklerini yitiriyorlar. Karşısındakine sadece bir evlilik ortağı gözüyle bakıyorlar. Doğal olarak bu " göz " yalnızlıkları, kırıklıkları görmez, duyguları önemsemez. Karı ve koca için önemli olan; karşılıklı görevlerin yapılıp, ortaklığın sürdürülmesidir.

Alev - Ama nereye kadar ?

Cem - Kişilerin tahammül sınırlarının sonuna dayanıncaya kadar.

İpek - Aslında bu büyük patlamaya gelip dayanmadan önce küçük küçük patlamalar yaşasaydınız..

Cem - Evet anne, Neslihan'la ben hep sizin mutlu olduğunuzu düşündük. Ortada sorunsuzmuş gibi yürüyen bir evlilik vardı.

Neslihan - Keşke bize yalnızlığından, yaşadıklarından biraz söz etseydin.

Alev - Ben de bu kadar çok farkında değildim ki. Kabullenmiş, kendimi günlerin akışına bırakmışım. Yalnızlığımın evliliğin doğal bir parçası olduğuna inanıyor, mutsuzluğumun da benim doyumsuzluğumdan kaynaklandığını düşünüyordum. Bilinçsizdim.

Cem - Babam da buna benzer şeyler anlattı.

Alev - Başka ne söyledi ?

Cem - (Annesinin tam karşısına gelip durur) Anne, gözlerimin içine bak: Seni çok sevdiğini söyledi.

İpek - Hepimizin sübaplarımız olmalı. Ara sıra durup " ne oluyor " diye sormalı, sorunları farkedip çöze çöze ilerlemeliyiz.

Neslihan - Yani meseleler birikmeden..

İpek ilk kez hayranlıkla Neslihan'a bakar.

Cem - Büyük patlamadan önce..

Alev - Yani.. bütün o irili ufaklı gezegenleri, ışık saçan kuyruklu yıldızları, romantik samanyoluyla birlikte evren yok olup gitmeden önce...

İpek - Herkes ne kadar anlayışlı !

Sahne kararır.

IX. SAHNE

Gündüz. İpek' in evi. Alev üstünde her zamanki sabahlığı kitap okumaktadır. Barkovizyonda tango sürer.

Kitap okurken zaman zaman araya Alev' in kafa sesiyle kendi düşünceleri girer, konsantrasyonunu bozar. Alev düşüncelerinden kurtulup kitabını okumaya çabalar.

Alev'in Kafa Sesi - İşte ayakta kalma çabasıyla geçecek zor bir gün daha. Artık acı yok ama mücadele etme zorunluluğu var.

Alev düşüncelerinden sıyrılmak ister gibi oturduğu yeri değiştirir veya yerinden kalkmadan kitabın birkaç yaprağını geriye doğru çevirir.

Alev'in Kafa Sesi - Bilinçli olmak; sanki yıllardır kullandığım uyuşturucuyu bırakmak gibi bir şeymiş. Ayık ve farkındayım. Artık sorunları görebiliyor ve ancak bunları çözersek mutlu olabileceğimizi biliyorum. Ama zor, çok zor. Çünkü şimdi bütün sorumluluk bende.

Telefonun çalmasıyla tango kesilir.

Alev - Buyrun..

Sahnenin bir köşesindeki spot ışık altında Neslihan görünür.

Neslihan - Merhaba anne, nasılsın ?

Alev - İyiyim canım, kitap okuyorum.

Neslihan - Dışarısı çok güzel. Çıkıp biraz hava alsana.

Alev - Belki daha sonra. Elimdeki kitabı bırakamam şimdi.

Neslihan - Peki, akşamüstü görüşürüz. Gelirken ne getireyim sana ?

Alev - Hiçbirşey istemem. Kızım gelsin yeter bana.

Neslihan - Koşa koşa geleceğim. İpek, Cem ve seninle yaptığımız bu akşamüstü dersleri..

Alev - Neleri ? (Alev güler)

Neslihan - ...akşamüstü görüşmeleri demek istiyorum - bana çok yararlı oluyor. Bazı şeylerin farkında olmamı sağlıyor; evliliğe bakış açımı değiştiriyor.

Alev' in cep telefonu çalar.

Alev - Neslihan'cım cebim çalıyor. Akşama, " derste " görüşürüz.

Neslihan - Görüşürüz anneciğim.

Alev - Buyrun ?

Bir an sessizlik olur.

Alev - Alo

Sahnenin bir köşesindeki spot ışık altında Özkan görünür.

Özkan - Alev merhaba, benim Özkan

Alev heyecanını belli etmemeye çalışır.

Alev - Merhaba

Özkan - Uzun zaman oldu.

Alev - Öyle..

Özkan - Nasılsın, nasıl gidiyor ?

Alev - İyiyim.. iyi gidiyor. Kitap okuyordum.

Özkan - Öyle mi.. ne güzel ! Ne okuyorsun ?

Alev - Irvin Yalom'un Aşkın Celladı adlı kitabını.

Özkan - İsmi tanıdık geldi.

Alev - Bir psikiyatrin yalnızlık, ölüm korkusu, yaşama amacını yitirme gibi kaygıları olan hastalarıyla yaptığı çalışmalarından seçtiği ilginç öyküler...

Özkan - Bu kaygılar, aslında, temel insanlık kaygıları değil mi ?

Alev - Öyle.

Özkan - Alev.. önümüzdeki hafta beraber bir akşam yemeği yiyelim mi ? Ne dersin ?

Alev - Kabul.

Özkan - Teşekkür ederim, görüşürüz.

Sahne kararır.

X. SAHNE

Aynı gün, akşamüstü. İpek, Cem ve Neslihan Alev'le birlikteler. Beraber çay içerler. Alev üstündeki sabahlığı değiştirmiş, şık bir etek bluz giymiştir.

Neslihan - Anneciğim, bugün seni çok iyi gördüm. Gittikçe gençleşiyorsun sen.

Alev - Yaa, ne demezsin.

Neslihan - Vallahi doğru söylüyorum. Yakında bizden daha genç görüneceksin. O zaman da seni kıskanacağım.

Cem - Anneme nazar değdireceksin.

Alev - Hakan nasıl ? Geçen gün uğradığında sadece havadan sudan konuştuk. Ne diyor, bütün bu olan bitene ?

Neslihan - Hakan babamı da seni de çok sever, bilirsin. Çekiniyor seninle bu konuda konuşmaya. Yalnız, geçen gün bana " Annen niye evini terketti, baban gitseydi, hatalı olan o " gibi laflar etti.

Alev - Mantıklı bir bakış açısı ama yaşarken öyle olmuyor. O anda hemen evden çıkmak istedim. Çünkü her eşyası, her köşesiyle yıllardır benim boşa, bir hiç uğruna uğraştığımı yüzümü haykırıyordu o ev. Dayanamadım.

Kısa bir sessizlik olur.

Neslihan - Evliliğimiz, aynı babamla sizin evliliğiniz gibi kendiliğinden, sorunsuzmuş gibi akıp gidiyordu. Ama nasıl gidiyordu, nereye akıyordu ? İşte senin evden ayrılışından sonra Hakan'la oturup bunları konuştuk. Benim kendi iş hayatım, onun kendi iş hayatı vardı. Gün içinde birbirimizle hemen hiç iletişim kurmuyorduk. Evliliğimiz, evdeki kısır yaşantımızdan ibaret olmuştu. 10 yıllık evliydik. Birbirimizdeki değişiklikleri izliyor, birbirimizi yeterince tanıyor muyorduk ? Örneğin ben kocamı iş arkadaşım Güldal'ı tanıdığım kadar iyi tanıyor muydum ? Tanımıyorsam ilerde bunun bana faturası nasıl çıkacaktı ? Sahi biz gerçekten bize özel ne paylaşıyorduk. Yani ben Hakan'la Ahmet'ten ve Mehmet'ten farklı olarak ne paylaşıyordum ?

İpek - Çok doğru. Birbirini tanıyan ve geliştiren bir arkadaşlığınız olmadığı sürece senin için Hakan'ın Ahmet'ten ya da Mehmet'ten ne farkı olabilir ?

Neslihan - Oysa ben onun için farklı, onun da benim için özel olmasını istiyorum. Tıpkı evlenmeye karar verdiğimiz andaki gibi.

İpek - İşte o zaman işin içine emek giriyor, bunun için de çaba göstermek gerekiyor. Koyverilmiş, işin olurlarına bırakılmış evliliklerden farklı olarak iletişimi koruyarak ilişkiyi ilmek ilmek dokumak, beslemek gerekiyor.

Cem - Sevgi belki nedensiz başlıyor ama nedenli sürüyor.

İpek - Bazen sevginin göstergesi psikoloğa gitmek de olabiliyor.

Cem - Kim psikoloğa gidiyor ?

- İpek** - Özkan amca bizim kliniğe geliyor ve önerdiğim psikolog arkadaşımınla görüşüyor.
- Cem** - Vayv, bu büyük haber. Sen biliyor muydun anne ?
- Alev** - Evet. İpek bana gelişmeleri anlatıyor.
- Neslihan** - Çok güzel.. ne kadar.. hergün mü ? Haftada kaç gün geliyor ?
- İpek** - Haftada iki gün. Çıkışlarda kısa bir süre bana da uğruyor. Anneni soruyor. Düşüncelerindeki değişimlerden söz ediyor.
- Alev** - İpek'in anlattığına göre babanızda çok olumlu değişiklikler varmış çocuklar. O da karşılıksız kalan birtakım sorularının yanıtlarını bulmuş gözüküyor.
- İpek** - Tabi bu kavrayışın 4 - 5 seans gibi kısa bir sürede olması zor. Demek ki Özkan amca da içten içe kafasında bazı şeyleri sorguluyor, mutsuzluğunun nedenleri üzerinde düşünüyormuş ki, bir psikoloğun da yol göstermesiyle sorular ve yanıtlar açık seçik ortaya çıkıyor.
- Cem** - Sevindim; bundan sonra babamla anlaşmamız daha kolay olacak demek ki.
- Alev** - Ben bugün bir anlaşma yaptım bile.

Hepsi meraklı gözlerle Alev' e bakarlar.

Alev - Bu sabah Özkan aradı. Yemeğe davet etti. Haftaya bir akşam görüşmek için sözleştik.

Neslihan - Anne, haftaya senin doğumgünün !

Cem - Aman babama söyleyelim de çiçek alacaksa sürpriz çiçekçilikten olmasın. Adamın çiçekleri atom bombası gibi. Düştüğü yeri yakıyor.

Kahkahalar / Gülüşmeler...

Sahne Kararır.

XI. SAHNE

Aynı gün. Akşam. (Neslihan gitmiştir) Alev, Cem ve İpek yemek sonrası ellerinde kahveleri sohbet etmekteler.

İpek - Ellerinize sağlık. Herşey çok lezzetliydi.

Alev - Afiyet olsun (çocuklar)

Cem - İpek, bak bu yemekleri öğren. Annemin burada kalışı bulunmaz bir fırsat.

İpek - Farkındayım Cem bey. Ama güzel yemek yapmak hem zaman hem de bir yetenek işi. Hadi zamanı yarattık diyelim, ya yaptığım yemekler anneninkiler kadar güzel olmazsa ?

Cem koltuktaki minderini yüzüne kapatarak büyük bir hayal kırıklığı yaşıyor-muşçasına geriye doğru devrilir.

Cem - Olamaz... Vişne reçelinden sonra zeytinyağlıları da ben mi yapmak zorunda kalacağım yoksa ?

Alev ve İpek gülerler. İpek sahneden çıkar.

İpek elinde bir kase vişne reçeliyle sahneye girer.

Alev - İşte gecenin sürpriz tatlısı geldi.

İpek elinde kaşıkla Cem'in üstüne üstüne gider.

Cem - Ne, nedir bu ?

İpek - Yiyince anlarsın, aç ağzını bakalım.

Cem İpek 'in uzattığı bir tatlı kaşığı dolusu reçeli ağzına alır almaz

Cem - Hımm.. vişne reçeli bu !

İpek - Nasıl olmuş; beğendin mi ?

Cem mutlu olmuştur.

Cem - Beğenmek mi... ?

İpek merakla ve dik dik bakarken Cem yerinden hızla kalkıp reçel kasesini İpek 'in elinden alır.

Cem - Bayıldım, bayıldım

İpek - Dur, hepsini yeme, gerçekten için bayılacak

Cem - İpek 'e öğretmişsin işte anne. Benim öğrenmeme gerek kalmadı artık.

Alev - Hayır, tam tersine; öğrenmene gerek var. Bir evde iki kişinin birden reçel yapmayı bilmesi çok güzel bir ayrıcalık. Çünkü böylece reçel yaparken birbirinizi eleştirebilir, uyarabilirsiniz. Reçelin kıvamını tutturup tutturamamanın endişesini beraberce paylaşırsınız. Derken yalnızlığınız azalır, hayata tutunmanız kolaylaşır.

İpek, Cem 'in oturduğu koltuğun sırtına oturup son cümlelere başını sallayarak eşlik eder. Cem onun dizini tutar, o da Cem 'in saçını okşar.

Cem - Anne, sen bir harikasın.

İpek - Evet, çok şanslıyız.

Cem - Neden bunları daha önce konuşmadık biz ? Neden bir ailede günlük işler - yemek, içmek, okul, iş - gibi konuların dışında fazla bir şey konuşulmaz ?

Alev - Belki içgüdüsel olarak ailemizi korumak istediğimiz için... Çünkü yüreğe, ete - kemiğe değenleri konuşmaya başladığımızda içinde kendi mutsuzluğumuzu koruduğumuz kutunun kapağını da açmış olacağız. Bu yüzden, hem kendi mutsuzluğumuz ve nedenleriyle yüzleşeceğiz hem de ailemizi mutsuz edeceğiz endişesiyle susuyoruz.

Cem - Oysa böyle yaparak hem kendimizi hem ailemizi daha çok mutsuz ediyoruz.

Alev - Evet, bilmeden. Bunu farketmemiz için hayatta keskin bir viraj almamız gerekiyor.

İpek - Keşke o büyük virajdan önceki küçük küçük dönemeçlerde farketsek bunu ve bedelini kaybedilmiş onca yılları ödemesek.

Alev - Keşke. Ama bunun için bilinçli bir farkındalık gerekiyor. Öyle değil mi İpek ? Ancak keskin bir virajda veya büyük bir patlamada... O zaman anlıyoruz ki aileyi bir arada tutan bağlar sadece; bugün ne

pişireceksin, işten kaçta döneceksin, üstünü giy üşütürsün gibi titizlenmelerle sağlam oluşturulamıyor. Yaşamı paylaşmak böyle olmuyor. Eğer olsaydı, ben yıllarca yalnızlık ve mutsuzluk duyar mıydım ? Yeşim Tanır, babanın verdiği değerle sıradan bir kadın olarak, onun hayatına girebilir miydi ? Babanın da hayatında boşluklar vardı, o da yalnızlık hissediyordu ve Yeşim'le bir şeyler paylaşabilmeyi umdu.

Üçü de susar. Barkovizyonda tango dansı başlamıştır. Umut dolu, hırçınıktan uzak, sarmaş dolaş figürlerle oluşturulmuş bir danstır bu seferki tango.

Cem İpek'e dönerek

Cem - Benimle yaşamı paylaşmaya istekli misin ?

İpek - Ne güzel bir soru bu böyle Cem ! İki insanın birlikte yaşamasının en önemli ve geçerli nedeni yaşamı paylaşmak olmalı. Bundan daha üstün bir neden düşünemiyorum.

Cem'le İpek birbirlerine sıkı sıkı sarılırlar.

Tangonun üstüne yazı düşer:

Yaşamı Beraberce Paylaşmak...

Paylaşmak...

Aşk...

Sahne kararır.

XII. SAHNE

Alev önde, Özkan arkada sahneye girerler. Alev' in elinde Özkan'ın getirdiği çiçekler vardır. (İkisi de çok şıktır. Adeta yeni bir başlangıcın eşiğinde olmanın heyecanı içindedirler)

Alev - Çok güzel çiçekler, teşekkür ederim.

Alev çiçeğin üstünde kart arar.

Özkan - Bu sefer kart yok, doğumgününü sözlü olarak kutluyorum.

Alev - Aaa, olmadı, alışmıştım yanlış çiçekler almaya. Mesela bugün üstünde " nice mutlu evlilik yıldönümlerine sevgilim " yazan çiçekler bekliyordum. Yoksa bunları Sürpriz Çiçekçilik' ten almadın mı ?

Özkan mahçup gülümser.

Özkan - Sürpriz Çiçekçilik' ten aldım ama artık onlar da akıllanmış.

Barkovizyonda tango başlar. Orta yaş görünümündeki çift (kadının saçları toplu, üzerinde şık ve ağır bir giysi var) sakın ve yumuşak şekilde dans eder.

Alev sahneden çıkar.

Özkan'ın Kafa Sesi - Yapma, yine yüzüme vurma.

Alev'in Kafa Sesi - Seni utandırmak için söylemedim, gerçekten. Ben çok yakın bir zamana kadar çiçek göndermek gibi ritüelleri gerçek sevginin bir ifadesi saymış, gerçekleşmeyince üzülmüştüm.

Bu arada Özkan salonda kitapları incelemektedir. Alev, elinde çiçekleri koyduğu vazo sahneye girer, vazoyu yerleştirir.

Alev - Çıkmadan bir aperatif alalım mı ?

Özkan - Olur

Alev - Ne içersin ?

Özkan - Sen ne içersen.

Alev - Kırmızı şarap ?

Özkan - Tamam

Alev arkada bir yerde duran şarap şişesini almak için hareket ettiğinde Özkan'la kolları birbirine dokunur.

Özkan - Affedersin.

Alev'in Kafa Sesi - İşte son yılları böyle geçirdik. Evde kazayla elin kolun çarpınca, bir yabancından özür diler gibi özür diler olmuştun. Oysa başlarda öyle miydi ? Elimizin kolumuzun birbirine değışı sevgimizi ateşleyen bir fitil olabiliyordu. Bu fitil ya bir sevişmeyi başlatıyordu, ya bir konuşma, tartışmayı. Ama ille de bir paylaşmayı yaşıyorduk.

Alev kadehleri sehpaoya koyar. Özkan özenle şarabı açar. Kadehlere doldurur. Bir kadehi Alev'e uzatır.

Alev - Sağlığa

Özkan - Birlikte geçireceğimiz aydınlık ve güzel günlere..

Alev - Şarabın yanına birşeyler getireyim.

Alev sahneden çıkar. Özkan bir kitap alıp oturur, şarabını yudumlar. Bir yandan barkovizyondaki dans sürmektedir.

Alev'in Kafa Sesi - O günleri öyle özlüyordum ki. Yıllarca kendi kendime kahroldum. Aramıza giderek duvarlar örülmesinin nedenlerini sorguladım ama işin içinden çıkamadım. Sonunda boyun eğdim. Bu eksilmenin evliliğin doğasından kaynaklandığını düşünmeye başladım. Evet artık bir sevgilim yoktu ama bana bambaşka heyecanlar tattıran çocuklarım ve özenli, kibar, şevkatli bir kocam vardı. Daha ne istiyordum ki... Sevgimi içime gömdüm ben de. Dondurdum onu. Ortada sadece sevgi ritüelleri kalmıştı.

Alev döner. Üstlerine kürdanlar takılmış, küp küp doğranmış kaşar peynir ve yeşil zeytin tabaklarını sehpaye koyar, Özkan'ın yanına oturur.

Alev - Kırmızı şarabı seviyorum. Pek aperatif içkisi değil ama kalp ağrılarına iyi geliyor.

Özkan - Öyle mi ? Keşke daha önce bilseydim. Benim de ciddi kalp ağrılarım var.

Gözüne şaraplarını yudumladılar.

Özkan'ın Kafa Sesi - Biz birbirini seven kadın ve erkek olarak iletişimimizi kaybetmiş, duygu ve düşüncelerimizi paylaşmaz olmuştuk. Paylaştığımız en önemli konu çocuklarımızdı. Evet, evliliğimiz ayaktaydı ama böyle bir ortamda aşk ve sevgi barınabilir miydi ?

Alev'in Kafa Sesi - Aşkın eksikliğini duydukça ritüellere verdiğim önem ve senden bu konudaki beklentilerim de artıyordu. Gidererek hoşlanmadığım bir kadına dönüşüyordum.

Alev - Nereye gidiyoruz.

Özkan - Eskiden sık gittiğimiz, sevdiğimiz bir yerde yer ayırttım.

Alev - Hangisiydi ?

Özkan - Hatırlamıyorsan, söylemeyeyim de sürpriz olsun. Ama istersen senin düşündüğün başka bir yere de gidebiliriz.

Alev - Hayır, sürpriz olsun.

Alev'in Kafa Sesi - Ne tuhaf, bir yanlış çiçek gözümüzdeki perdenin kalkmasına neden olan olayların başlangıcı oldu. Bugün şunu çok iyi anlıyorum ki, sevginin zamana direnebilmesi ancak çoğalarak, üreyerek mümkün oluyor. Bunun için insanın önce kendisini sonra " sevgisini " beslemesi gerekiyor.

Özkan'ın Kafa Sesi - Evlilik soyut bir kavram. Somut olan şey ise yaşanan hayat ! Evliliği bir görev olarak sürdürmek demek, hayatı bir görev olarak yaşamak demek olmuyor mu ?

Bu arada Alev eline şalını, gece çantasını almış Özkan'la birlikte dışarı çıkmaya hazır hale gelmiştir.

Alev - Bu gece dans etmek istiyorum. Hâlâ eskisi gibi tango yapabiliyor musun ?

Özkan - Bana, benim gibi bir dans ustasına böyle bir soru sorabildin demek !

Alev - Eski bir dans ustasına ...

Özkan - Eski ama deneyimli. Bu gece görürsün sen.

Alev kıkırdar. Çıkarlar.

Sahne boştur. Sahnenin ışıkları azalır. Tüm dikkat barkovizyona çekilir. Barkovizyonda Cem - İpek, Hakan - Neslihan çiftleri tango yapmaktadırlar. Alev ve Özkan onlara katılır. Üstlerinde aynı kıyafetler vardır. Üç çift birlikte tango yaparlar. Herkes kendinden emin, en azından iyimser bir hava içindedir.

Dans sürerken perde kapanır.

